

КАЗКА – ВЕЛИКА МАНДРІВНИЦЯ

Казка — це усне оповідання, яке часто має фантастичний сюжет.

Ось що написав про казки письменник Петро Волиняк. «В основі казки — захоплююча розповідь про вигадані події, які сприймаються як такі, що сталися насправді. У чарівному казковому світі звірі та риби говорять людською мовою, люди перетворюються на рослини, а рослини — на людей. Казки відображають працю, побут, традиції народу, природу краю, де вони були створені.

Казки поділяються на групи: *про тварин, чарівні, побутові*. Головні персонажі казок про тварин — звірі, птахи, комахи, риби. Вони наділені надприродною силою, дивовижними здібностями, винахідливі, часто потрапляють у кумедні ситуації, з яких дотепно виплутуються.

Найбільшою групою казок є *чарівні*. У них діють фантастичні істоти — Баба Яга, багатоголовий змій та ін., часто згадуються всілякі чудесні речі: чоботи-сороходи, жива вода, летючий корабель тощо.

Соціально-побутові казки розповідають про повсякденне життя. Героями цих казок є бідний селянин, кмітливий наймит чи солдат і вередлива жінка. У цих казках також діють Доля, Щастя, Горе, Біда, Правда, Кривда, які заважають або допомагають героям.

Симпатії казки завжди на боці чесних, відважних і розумних персонажів. Через це в казках добро й правда завжди перемагають.

Люблять казки й дорослі, і діти. Веселі, дотепні, суворі й сумні, звучали вони вдома під час зимових вечорів, охоче розповідали їх на зібраннях м'олоді — вечорницях, під час спільної роботи — на толоках. Під бабусині казки засинали малюки. Чарівні казкові історії передавалися від покоління до покоління і дійшли до наших днів у різних варіантах».

ЯК ЧИТАТИ КАЗКУ

1. Казка завжди починається із зачину: *«Було це чи не було, а зустрілися якось...»*, *«Колись давно, ще за часів царя Гороха...»*, *«Давно, коли ще звірі говорили...»* тощо. Зачин читається повільно, з інтонацією таємниці.
2. У казках завжди є позитивні й негативні герої. Ця протилежність розкривається через їхні вчинки та мову. А тому намагайся інтонацією передати різницю між цими героями. Загальна інтонація читання казки — життєрадісна.
3. Події в казках розгортаються швидко, тому після кожного епізоду потрібно робити паузу.
4. Казка — твір повчальний, тому й інтонація має бути переконливою.
5. Зверни увагу на те, що казка має або традиційну кінцівку (*«Тут і казці кінець, а хто слухав — молодець»*, *«І жили вони, поживали, добра наживали»*, *«Ось вам казка, а мені — бубликів в'язка»*, *«Жили вони довго і були щасливі»* та ін.), або кінцівку-висновок. Читати кінцівку треба, підсумовуючи розповідь.